

Verde

M Horlaci

Trăirea mea e numai întristare
Si amintiri ce curg precum un râu,
Sunt un poet prea mic, sau poate mare,
Nimicul meu mă-ndeamnă la desfrâu.

Ecoul vieții, prefăcut se pierde
Într-un neant al viselor târzii,
Un gând normal acoperit de verde
În curcubeul zilelor pustii.

Afară plouă, mintea-i ostenită
De-atâtea lucruri, stări, cuvinte seci,
Doar răutatea pare-a fi iubită
Și căutată-n nopțile prea reci.

Sunt un cobzar uitat ce nu mai cântă,
Nu am nimic, si sunt nimic, se vede,
Spre ceruri dorul nu mă mai avântă,
Doar un ecou acoperit de verde.